

MUZIKALE HERINNERINGEN AAN DE ROTTERDAMSCHЕ SCHUTTERIJ DOOR WOUTER HUTSCHENRUYTER

HET is reeds bijna twintig jaar geleden – het Koninklijk Besluit is gedateerd 1-8-1907 – dat de Schutterij hier te lande ontbonden is. Dat is lang genoeg om haar, voor het opkomend geslacht, een legendarisch karakter te geven; de jongeren kennen haar slechts bij(niet al te goede!) reputatie, en door het zien van de uniformen, die in de musea der verschillende gemeenten worden bewaard.

Wat zij (of liever: of zij werkelijk iets) beteekende, wat haar doel, haar plichten en verrichtingen waren, moet een pen, meer bevoegd dan de mijne, beschrijven; hetgeen hieronder volgt zal alleen vermelden welk verband tusschen de schutterij en de toonkunst te Rotterdam heeft bestaan. Ik meen mij daartoe bevoegd te achten omdat drie generaties van mijn familie: mijn grootvader, mijn vader en ik zelf, in nauw verband, in daadwerkelijke dienstbetrekking tot de schutterij hebben gestaan.

Mijn grootvader, die in 1796 geboren is, was – naar hij ons vaak verteld heeft – reeds als jongen van tien jaar als tromslager aangesteld bij het muziekkorps van, wat toen heette, de Nationale Garde. De francophile neigingen van de Nederlanders zullen ook hier wel uiting hebben gevonden, en men mag dus aannemen dat het muziekkorps gevormd was naar het model, dat de kapitein Sarrette, de organisator van de militaire muziek te Parijs, had ingesteld.

Zeker is het, dat het niet uit enkel vakmensen was samengesteld, dat menig lid van het korps zijn functie als bijbaantje beschouwde, als welkome versterking van zijn inkomen, maar dat hij zijn hoofdbestaan vond als handwerksman of winkelier.

Dat heeft nog langen tijd zoo geduurd, en geheel opgehouden is die toestand nooit. In de jaren dat mijn vader kapelmeester was, bevatte het korps een clarinettist-schermeester, een trombonist die boekbinder, een ander die meubelmaker was. Een van de fluitisten had een volks-